

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

KANDY SHEPHERD

Amžinai laimingi

2019 sausis–kovas

**Kandy Shepherd
(Kendi Šepard)**

AMŽINAI LAIMINGI

Romanas

Versta iš Kandy Shepherd,
The Tycoon and the Wedding Planner, 2014
© Kandy Shepherd, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0454-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Vaikštinédama *Uosto* viešbučio restorane viešbučio administratorés pavaduotoja Keité Parker juto prastai slepiamą aplinkinių domėjimąsi ja. Įdémūs žvilgsniai, pusbalsiu tariami žodžiai, murmesiai.

Vargšelé Keité.

Jei ji išgirstų – ar bent jai pasirodytų, kad ir vėl girdi šiuos žodžius, imtų klykti.

Tada ir jie išgirstų, ko dar negirdėję.

Ak, kodėl ji siejo tiek vilčių su vaikystės meile Džesiu Morganu? Geriau jau nebūtų išsitarusi, ypač gimtojoje Delfinų Įlankoje, kad kitą sykį Džesiui grįžus namo pagaliau leis jam suprasti, kokie jos tikrieji jausmai.

Nes, kai jį grįžusį vėl po tiek metų pabučiavo, ištiko tikra katastrofa. Ji nieko nepajuto.
Ničnieko.

Bučinys, užuot sujaudinęs, veikiau atgrasė. Ji vos nenusišluostė lūpų atgalia ranka.

O Džesis? Jis irgi jautėsi kebliai ir nejaukiai. Jiedu išsiskyrė taip ir nedrįsę pažvelgti vienas kitam į akis.

Prisiminusi net nusipurtė – ir nebe pirmą kar-

ta, nes šiandien kentė lygiai tokį patį sunkumą kaip ir prieš tris dienas, kai jiedu pasibučiavo.

Dabar kiekvienas jų mažos bendruomenės narys žino, kaip didžiai ji apsikvailino patikėjusi, kad juodu su Džesiu galėtų sieti šis tas daugiau už prierašumą, puoselėjamą šeimos draugui, su kuriuo pažįstama nuo vystyklų.

Vargšėlė Keitė.

Net oras apsunko nuo gailesčio jai. Ji apsižvalgė; daugumą stalelių buvo apsėdę pietautojai – juk sekmadienis.

Jai knietėjo skuosti pro duris laukan, nusileisti laipteliais į paplūdimį, parbėgti namo, užsirakinti miegamajame ir visu garsu pasileisti muziką.

Tačiau ji tik pasistengė nekreipti dėmesio į liežuvautojus. Prisivertė šypsotis. Pirma, šiltai ir pasitikinčiai šypsotis jai buvo būtina, kad parodytų svetingumą. Antra, negalėjo leisti, kad pernelyg smalsūs miestelio gyventojai pastebėtų jos sąmyšį, nerimą ir baimę.

Žmonės, juk tai nieko nereiškia, – siuntė ji žinią visiems aplinkui. – Priešingai. Man tas bučinys nieko vertas.

Bet tai tik iš dalies tiesa.

Tas velniškas bučinys privertė ją suabejoti,

ar ji tikrai žino, koks vyras jai tinkamas. Ji suprato, kad tas, kuris jai atrodė tobulas, anaipatol toks nėra. Tad kaip elgtis toliau? Kaip atgauti pasitikėjimą savo sprendimais dėl vyrų?

Šypsotis. Šypsotis. Šypsotis.

Apdovanojimų pelniusio viešbučio restoranas Delfinų Įlankoje garsėjo valgiais. Vis daugiau žmonių čia pietaudavo. Ji vertina savo darbą. Nori tapti viešbučio administratore ir negautų pareigų, jei ir toliau slampinės savęs gailėdamasi.

Kad nusiramintų, ji giliai įkvėpė oro, kilstelėjo lūpų kampučius, ir maloniai nusišypsojo sutikdama naują lankytoją – vyriškį, kuris, užlipęs laipteliais nuo paplūdimio pusės, įėjo į restoraną pastūmęs stiklo duris.

Keitė vos neišmetė iš rankų vyno butelio, nes apleido jėgos. Vyras pastebėjo ją šypsantis ir linktelėjo galvą.

Iš kur, po paraliais, jis čia atsirado?

Tikrai anksčiau jo nepastebėjo Delfinų Įlankoje.

Tamsiaplaukis, aukštas, galingo stoto, juodi marškinėliai, rodos, per ankšti platiems pečiams ir raumeningoms rankoms, o tvirtos šlaunys vos neplėšia apsitrynusių džinsų audi-

nio. Sunkius juodus aulinukus vargu ar tinka avėti pajūrio kurorte, bet jie įspūdingi. Oho, tikrai traukia akį.

Tad ko stebėtis, kad dvi jaunos padavėjos nuskubėjo jai pro šalį, kad pasodintų nepažįstamąjį prie geriausio restorano staliuko. Keitė turėjo tvardyti, kad nepasinaudotų viršenybe sutrukdyti merginoms, kad atsidurtų prie lankytojo pirma.

Jis stovėjo laisvas, pasitikintis ir laukė, kol jį palydės prie staliuko. Jai tankiau plakė širdis. Kada paskutinį kartą taip susidomėjo vyriškiu, kad troško būti jo pastebėta?

Bet kai jo žvilgsnis nukrypo į jos pusę, ji be mat nulenkė galvą ir ėmė atidžiai skaitinėti etiketę ant vyno butelio, nors nė nesuvokė, kas ten rašoma.

Kai vėl pakėlė akis, pamatė, kad jaunoji padavėja, kuri laimėjo lenktynes ir suskubo prie jo pirma, žiūri į vyriškį neslėpdama susižavėjimo ir juokiasi jam kažką pasakius. Ar jis atkreipė dėmesį, kad jam pasirodžius kone visos moterys salėje pasuko galvas į jo pusę?

Neatrodė, kad jam rūpėtų, ką žmonės apie jį mano. Tamsiai rudi plaukai buvo seniai kirpti – sprendžiant iš to, kaip jie atrodo, jis dažniau

nuo veido juos nubraukdavo pirštais nei šukomis. Ant smakro ryškėjo tamsi barzda.

Jis atrodė nevaldomas. Patrauklus. Pavojingas.

Pernelyg pavojingas.

Keitę pribloškė galinga iš vidaus kylanti traukos jėga, kuri praeityje sužadino tiek skausmo. Visai kitaip ji jaučiasi su nepavojingu, gerai pažįstamu Džesiu. Ji nebenori jokiam vyrui pajusti to neįveikiamo potraukio. Tokio nesuvaldomo, kad atsidurtų ten, kur dar kartą patekti nekiltų noras.

Nei dabar. Nei dar kada nors.

Vis dar šypsodamasi ji iš tolo stebėjo, kaip kita mergina sodina gražųjį nepažįstamąjį prie stalo. Pareiga sutikti ir pasveikinti naująjį restorano lankytoją ji pasinaudos vėliau, kai susitvardys ir pajėgs paslėpti susižavėjimą po lengvo nerūpestingumo kauke. Kai galės išreikšti svetingumą išbandytu vos pastebimu koketiškumu.

Jis tik atvykėlis, užsuko į miestą trumpam. Ji tik pernelyg jautriai reaguoja, anokia čia bėda. Ko būgštauti, kad pajuto potraukį jai netinkančiam vyrui. Jis tik dar vienas lankytojas, papietavęs išeis savo keliais ir pradings iš akių. Jis,

beje, rodos, ne iš tų, kurie palieka dosnius arbatpinigius.

Semas Lankasteris, žinoma, turėtų grožėtis nuostabiu Delfinų Prieplaukos *uosto* vaizdu su įrašytais į paveldo sąrašą akmeniniais molais, žvejybinių laivų flotile ir melsvais Ramiojo vandenyno toliais. Šis Naujojo Pietų Velso pietinės pakrantės ruožas garsėja gražiais vaizdais.

Tačiau akis traukė gal net žavesnis reginys – lipšni raudonplaukė Uosto viešbučio administratorė, zujanti tarp staliukų ir priimanti prie jų sėdinčių lankytojų užsakymus.

Semas nebuvo pratęs flirtuoti su nepažįstamomis moterimis. Jis ne iš tų, kurie ieško kišenėje šmaikštaus žodžio gražiai skrydžio palydovei, mielai merginai prie baro ar naujai karštai treneri sporto salėje. Todėl jam buvo netikėta, kad pajuto trauką šiai moteriai.

Jai dar nepriartėjus prie staliuko jis panorė, kad ji pasuktų jo pusėn. Svarstė, ką tokio jai pasakius, kai prieis.

Raudonplaukė nepasižymėjo kino žvaigždės grožiu, tačiau jai buvo būdingas kažin koks švytėjimas, dėl kurio jo žvilgsnis nuolat kryo jos pusėn: apšviesti pro langus besiliejančios

saulės spindulių pakaušyje surišti merginos plaukai atrodė kaip nuostabi skaisčiai raudona aureolė. O dar geismingai siūbuojantys klubai po kukliu juodu sijonu. O čiurlenantis juokas šnekučiuojantis su restorano lankytojais. Visa tai traukė dėmesį. Bet kai ji pagaliau pasuko prie jo šiltai ir plačiai šypsodamasi, draugiškai žybsėdama žaliomis akimis, jis pamiršo visus sugalvotus jai pasakyti žodžius.

Ji apdovanoja įprastine svetinga šypsena visus restorano lankytojus. Tai suprantama. Bet dėl to toji šypsena nepasirodė ne tokia žavinga. Ji stabtelėjo priešais jo staliuką. Iš arti jis pastebėjo, kad jos nosytė nuberta strazdanų, o šypsantis išryškėja žavingos skruostų duobutės.

Ką tokia stulbinama moteris veikia Delfinų Ilnakoje, tokiame užkampyje?

Semas gerai išauklėtas, tad stojosi su ja pasisveikinti ir šiek tiek užkliuvo keldamasis nuo kompaktiškos modernaus dizaino kėdės, nepritaikytos jo ūgio ir sudėjimo vyrui. Ji atšoko, ir jis susivokė, kad jam reikėjo likti sėdėti, nes ji tik atlieka pareigą. Jis sukando dantis – kaip visada nesiseka. Kur dingsta tas šmaikštumas, kai jo prireikia?

Bet mergina nesutriko.

- Labas, aš Keitė Parker, sveikinu atvykus į *Uosto viešbutį*. Dėkoju, kad užsukote papiegti. - Balsas buvo žemas ir kimus, bet ne seksualus, ir dėl to įprastas malonus lankytojo pasveikinimas neatrodė nuvalkiotas.

Jis ištiesė ranką pasisveikinti.

- Semas Lankasteris.

Ir vėl ji nustebo. Jis ir pats nustebo - nuo kada spaudžia rankas padavėjoms? Bet ji spustelėjo jam ranką tvirtai ir dalykiškai. Jis pastebėjo, kad ji nemūvi žiedo.

- Labas, Semai Lankasteri, - ji gundomai tarė kiekvieną jo vardo skiemenį. - Ar nieko netrūksta ant jūsų staliuko?

Jis kostelėjo.

- N... nieko.

Tik tiek įstengė pasakyti. Ir nė žodžio iš rūpestingai sugalvotų sąmojų.

Po paraliais.

O juk jis vadovauja didžiulei sėkmės lydimai bendrovei. Ir panorėjus jam niekada netrūksta moterų draugijos. Bet šios merginos akivaizdoje prarado kalbos dovaną.

Jis susivokė, kad jau šiek tiek per ilgai laiko šiltą dailią rankutę, ir ją paleido.

Ji žvilgtelėjo į ant stalelio padėtą valgiaraštį,

tada vėl į jį besišypsančiomis akimis. Ji supranta. Aišku, kad supranta. Ši moteris pratusi, kad galingiausi vyrai mikčioja jos akivaizdoje.

- Ar jau užsisakėte pietus? Patarčiau paragauti šį ryt pagauto ant grotelių kepto rifu ešerio.

- Ačiū, bet ne. Užsisakysiu, kai sulauksiu draugo.

Keitė krustelėjo lenktą kaštono spalvos antakį.

- Ak, - pasakė ji. - O gal draugės? - Ji parau do. - Atleiskite. Man neturėtų rūpėti.

- Nėra už ką atsiprašinėti, - atsakė jis. Buvo patenkintas suteikęs jai progą pasvarstyti, su kurios lyties asmeniu jis pietaus. - Jo belauk damas pasigėrėsiu uosto vaizdu, - tarė. - Tikrai įspūdingas.

Žiūrėti į ją buvo didesnė pagunda.

- Už vaizdą mokėti nereikia, - pašmaikštavo ji. - Tik už apgyvendinimą. - Kimus juokas jam žadino mintis apie jausmingus bučinius tingiomis vasaros popietėmis.

Geriau jau į ją nespoksos, nes ims ir nesusi laikys. Pažvelgė pro rytų pusėn žiūrinčius didžiulius langus.

- Ko gero, tai vienas iš gražiausių pietinės pakrantės uostų.

- Na, ar tik pietinės pakrantės? Sakyčiau, gražiausias visoje Australijoje, - apsimetė pasipiktinusi ji.

- Gerai jau. Gražiausias uostas visoje Australijoje - jei ne pasaulyje, - žaismingai sutiko jis.

- Taip jau geriau, - nusiramino ji, nusišypsojo ir jos skuostuose išryškėjo duobutės.

- Dar man patinka delfinai.

- Kalbate apie tikrus, o ne kabančius ant kiekvieno miesto pastato?

- Nepastebėjau, kad kabėtų ant kiekvieno pastato, - atsakė jis. - Bet delfino formos šiukšliadėžės teikia miestui originalumo.

Apsimesdama nusivylusi ji teatrališkai griebėsi už galvos.

- Ak, tik nekalbėkite apie tas šiukšliadėžes delfinus. Dabar, kai Delfinų įlanka pradėjo plėstis, žmonės jau ginčijasi, jas išvežti ar palikti. Kai jas pastatė, miestelis buvo toks apsnūdęs.

- O ką manote jūs? - paklausė jis.

- Aš? Turiu prisipažinti, kad esu už šiukšliadėžes delfinus. Man jos labai patinka! Žavėjauosi jomis vaikystėje ir ginsiu jas visas nuo

galvos ligi uodegos, jei tik kas bandys nors pirštu paliesti.

Ji pavaizdavo, kaip stovi išmetusi į šonus rankas, lyg užstodama, kad joms neatsitiktų kas bloga. Apsimestinais piktas žvilgsnis nederėjo prie skruostų duobučių.

Semas apsimetė neva gintųsi.

- Bijau. Smarkiai išsigandau. Nieko nedarysiu jūsų šiukšliadėžėms.

Skambus jos juokas nustelbė pokalbių šurmulį ir stalo įrankių barškėjimą.

- Nesibaiminkite, - neva nepatenkinta ji patempė lūpas. - Tikrai jums nepakenksiu.

Nepakenks? Dar ir kaip gali būti pavojinga, kai šitaip atakuojami jo jausmai.

- Laimė, pasakiau, kad man patinka tos šiukšliadėžės, - pasiguodė jis.

- Tikrai. Jei būtumėt iš jų pasijuokęs, būčiau neatsakiusi už savo elgesį.

Jis nusijuokė. Ji kerinti.

- Jeigu rimtai, - tęsė ji, - praleidau čia bemaž visą gyvenimą ir niekas man nenusibosta - nei delfinai, nei kas kita. Balandį geriausias laikas mėgautis šia vieta. Vanduo dar šiltas, o Velykoms suvažiavę žmonės jau iškeliaavę namo....